

आका

द्रव्ययिच्छति तां रज्जुं न च्छति यथा तथा ।
सर्वोऽपि वीजान्यादाय सर्वेदान् सप्त वै ऋषीन् ॥
तस्यां नावि निसन्नत्वं वर्तमाने जलध्रुवे ।
दत्तेण सह संगम्य स्मरिष्यसि मनो मम ॥
स्तुतोऽहं तूष्णमायास्ये भवतो निकटं प्रति ।
ग्रहामलेनाथ प्रदङ्गेय त्वं मां चास्यसि वै तदा ॥
यावत् प्रहृतविध्वस्तं हतं स्याद्भुवनत्रयं ।
तावत् एछेन तां नावं वोढाहं नात्र संशयः ॥
जलध्रुवे तु संपूर्णं प्रदङ्गे मम च तां हरिं ।
त्वं तथा वटिकया तुल्यं सदा नेष्यसि वै दृढं ॥
बद्धायां नावि मे प्रदङ्गे देवमानेन वत्सरान् ।
सहस्रं प्रेरयिष्यामि तां नावं शोधयन् जलं ॥
ततः शुद्धेषु तोयेषु प्रोक्त्ये शिखरे गिरेः ।
हिमाचलस्य बद्धा तां तस्मिन्नावमहं मनो ॥
त्वां वै गोपयिता नित्यं तावत्तु शोधये जलं ।
चिन्तितोऽहं त्वया शस्ये यदाहं निकटं तव ॥
प्रदङ्गे ग्रहामलेनैव त्वं मां चास्यसि पुष्करे ।
पुनः स्मरिष्ये ततः कृत्वा मत्प्रसादान्महामते ॥
त्रैलोक्यदुर्लभाष्टद्विभवाप्तसि सनातनीं ।
अहमाराधितो येन जप्येन भवता मनो ॥
सर्वसिद्धिर्भवेत्तस्य यत्तोषयति तेन मां ॥

श्रीभार्गवेय उवाच ।

“इति दत्त्वा वरं तस्मै मत्प्रत्येन नमस्कृतः ।
अन्तर्दधे जगन्नाथो लोकानुग्रहकारकः ॥
स्वायम्भुवोऽपि भगवानन्तर्जानं गते हरौ ।
यथोक्तं हरिणा पूर्वं नावं रज्जुं तथाकरोत् ॥
सर्वथास्त्रियद्वौषाण् कृत्वा स्वायम्भुवस्तदा ।
उद्भेन कारयामास नावं दृढतरां ततः ॥
तेषां वल्कसमुद्भूतसूत्रसर्ववटीरिकां ।
पूर्वोक्तेन प्रमाणेन कारयामास वै मनुः ॥
ततः कालेन महता कृतं युद्धं महाद्भुतं ।
विष्णोर्यज्ञवराहस्य सरभस्य हरस्य च ॥
ततो जलध्रुवे भूते विध्वस्ते भुवनत्रये ।
तथा रज्ज्वा तरिं बद्धा वीजान्यादाय सर्वशः ॥
वेदान्दधीन् तथा सप्त दत्तं चादाय वै मनुः ।
तस्यां नावि समाधाय तोयमग्रे चराचरे ॥
स्वायम्भुवस्तदा मत्स्यं हरिं सम्भार वै ततः ।
ततो जलानामुपरि सप्रदङ्गे इव पर्वतः ॥
उद्दीप्तस्यैकप्रदङ्गे विष्णुर्मत्स्यस्वरूपपटक् ।
आगतस्तत्र न चिराद्यन्तरे स मनुर्हरिः ॥
तरिमाचक्ष्व विपुले तोयराशौ भयङ्करे ।
यावच्चलाचलं तोयं तावत् एछे तरिं न्यधात् ॥
जले प्रक्षतिमापन् प्रदङ्गे बद्धा तरिं तदा ।
तां नावं चोदयामास सहस्रं देववत्सरान् ॥
स्वयं नावमवदध्व दधार परमेश्वरः ।
योगनिद्रा जगद्धात्री समासीदहटीरिकां ॥
ततः शूनैः शूनैस्तोये शोषं गच्छति वै चिरात् ।
पश्चिमं हिमवत् प्रदङ्गमुत्तमं तोयमध्यतः ॥
दिशाहस्रैर्योजनानामुत्थितस्य हिमप्रभोः ।
पश्चाश्रुत्तु सहस्राणि प्रदङ्गं तत्तस्य चोत्थितं ॥
तस्मिन् प्रदङ्गे ततो नावं बद्धा मत्स्यात्मपटक् हरिः ।
जगाम शोषकायाशु जलानां जगतां पतिः ॥

आका

एवं हि मत्स्यरूपेण वेदास्त्राताश्च शार्ङ्गिणा ।
कपिलस्य तु शापेन कृतोऽथाकालिको लयः ॥
आकालिकोऽयं प्रलयो यतो भगवता कृतः ।
इति वः कथितं सर्वं यथावत् द्विजसत्तमा ॥
इति कालिकापुराणे ३२ अध्यायः ॥
आकालिकी, स्त्री, (आकाल + ठञ् + डीप्) विद्युत् ।
इति जैमिनीयः ॥
आकाशः, पुं, स्त्री, (आ समन्तात् काशन्ते दीप्यन्ते
सूर्यादयो यत्र । आ + काश् + घञ्) पञ्च-
भूतान्तर्गतभूतविशेषः । स तु शुभः । तत्पर्यायः ।
द्योः २ द्यौः ३ अक्षं ४ अक्षं ५ व्योम ६ पुष्करं ७
अम्बरं ८ नभः ९ अन्तरिक्षं १० अन्तरिक्षं ११
गगनं १२ अगन्तं १३ सुरवर्त्म १४ खं १५ वियत्
१६ विष्णुपदं १७ विहायः १८ इत्यमरः ॥
नाकः १९ अग्निकः २० नभसं २१ मेघवेष्ट २२
महाविलं २३ इति जटाधरः ॥ मरुतर्व २४
मेघवर्त्म २५ त्रिपिठं २६ इति शब्दरत्ना-
वली ॥ न्यायमते अस्य सामान्यगुणाः सञ्ज्ञादि-
पञ्च । विशेषगुणाः शब्दः । स तु नित्यः अश्र-
रीरो च । अस्तेन्द्रियं कर्णः । सत्वेकः किन्तु
उपाधिभेदेन नाना भवति ।
“शब्दः ओजैर्न्द्रियैश्चापि किद्राशि च विविक्तता ।
वियतः कथिता एते गुणागुणविचारिभिः” ॥
तथा च भाषापरिच्छेदे ।
“आकाशस्य तु विज्ञेयः शब्दो वैशेषिको गुणः ।
इन्द्रियं तु भवेत् ओजमेकः सन्नपुपाधितः” ॥
वेदान्तमते स जन्मः ॥
आकाशगङ्गा, स्त्री, (आकाशप्रथवाहिनी गङ्गा) ।
खर्गगङ्गा । यथा, शिवरात्रिजन्तकथायां,—
“आकाशगङ्गासलिलतरङ्गगणनादिते ।
त्रैगुण्यललितेस्वारमरुद्विरुपवीजिते” ॥
“नदत्वाकाशगङ्गायाः खोतस्युद्गमदिगजे” ।
इति रघौ १ । ७८ ।
“उभौ यदि व्योहि एधग् प्रवाहा-
वाकाशगङ्गापयसः पतेताम्” । इति माघः ॥
आकाशजननी [न] पुं, (आकाशमार्गस्य जननी) ।
प्रगल्भीमध्यस्थितजनानां वाह्यार्थदर्शनार्थानिज्जु-
च्छिद्राणि । यद्वारा आमेयास्तगुणिकाः प्रक्षि-
प्यन्ते । इति राजधर्मः ॥ (आकाशजननी स्त्री
आकाशप्रथस्य जननीव पोषिका । इति केचित्) ।
आकाशदीपः, पुं, (आकाशे दीयमानो दीपः) ।
कार्तिकमासे भगवदुद्देशेन नभसि दत्तप्रदीपः ।
यथा । कार्तिके आकाशदीप उक्तो निर्णयाम्बते
पुष्करपुराणे ।
“तुलायां तिज्जतैलेन सायंकाले समागते ।
आकाशदीपं यो दद्यात् मासमेकं हरिं प्रति ॥
महर्तोऽश्विमाप्नोति रूपसौभाग्यसम्पदम्” । इति
तद्विधिश्च हेमाद्रौ आदिपुराणे ।
“दिवाकरेऽस्ताचलमौलिभूते
महाददरे पुरुषप्रमाणं ।
युपाकृतं यच्चियदत्तदार-
मारेण्य भूमावय तस्य मूर्द्धि ॥

आका

यवाङ्गुलिच्छिद्रयुतास्तु मध्ये
दिहस्तदीर्घा चय पट्टिकास्तु ।
कृत्वा चतस्रोऽष्टदलाकृतीस्तु
याभिर्भवेदष्टदिशानुसारी ॥
तत्कारिकायान्तु महाप्रकाशो
दीपः प्रदेयो दलगास्तथाद्यौ ।
निवेद्य धर्माय हराय भूम्यै
दामोदरायाप्यथ धर्मराजे ॥
प्रजापतिभ्यस्त्वय सत्पुष्टभ्यः
प्रेतेभ्य एवाथ तमःस्थितेभ्यः” । इति ।
अपरार्कैर्लब्धो मन्त्रो यथा,—
“दामोदराय नभसि तुलायां लोलया सह ।
प्रदीपं ते प्रयच्छामि नमोऽनन्ताय वेधसे” ॥
इति निर्णयसिन्धौ २ परिच्छेदे कार्तिकमाहात्म्ये ॥
आकाशप्रदीपः, पुं, (आकाशे दीयमानः प्रदीपः) ।
तुलायां दीयमानलक्ष्मीदामोदरसम्पदानाकाश-
दीपः । तथाच ब्रह्माख्यपुराणे ।
“तुलायां तिज्जतैलेन सायं सन्धासमागमे ।
आकाशदीपं यो दद्यात् मासमेकं निरन्तरं ।
सश्रीकाय श्रोतवे स श्रीमान् भुवि जायते ॥
दामोदराय नभसि तुलायां लोलया सह ।
प्रदीपं ते प्रयच्छामि नमोऽनन्ताय वेधसे ॥
इति मन्त्रेण यो दद्यात् प्रदीपं सर्पिरादिना ।
आकाशे मण्डपे वापि स चाक्षयफलं लभेत् ।
विष्णुवैष्णवि यो दद्यात् कार्तिके मासि दीपकं ॥
अग्निहोमसहस्रस्य फलमाप्नोति मानवः” ॥
आकाशमांसी, स्त्री, (आकाशजाता मांसी) । सृष्ण-
जटामांसी । केदारे उत्पत्तिरस्याः । तत्पर्यायः ।
निरालम्भा २ खसम्भवा ३ श्वेताली ४ सृष्णपची
५ गौरी ६ पर्वतवासिनी ७ अम्भमांसी ८ ।
अस्या गुणाः । हिमत्वं । शोधप्रणनाङ्गो-
नाशित्वं । लूतागद्भकज्वालाहारित्वं । वर्णकारि-
त्वञ्च । इति राजनिर्घण्टः ॥
आकाशमूली, स्त्री, (आकाशे भूमिरहितस्थाने
मूलमस्याः) । डीप्) । कुम्भिका । इति हारा-
वली ॥ पाना इति ख्याता । (कुम्भिकाशब्देऽस्याः
गुणा द्रष्टव्याः) ।
आकाशरक्षी [न] पुं, (आकाशे उच्चस्थाने स्थितः
सन् रक्षति यः) । आकाश + रक्ष + णिन्) । प्रग-
ल्भीस्थितप्रणिधिः । दुर्गवह्निप्राचीरोपरिस्थित-
चरः । इति राजधर्मः ॥
आकाशवल्ली, स्त्री, (आकाशस्य वल्लीव । अत्युच्च-
शिखत्वात्) । लताविशेषः । आकाशवेले अमर-
वेण इति ख्याता । तत्पर्यायः । खवल्ली २ दु-
स्पर्शा ३ व्योमवल्किता ४ । अस्या गुणाः । मधु-
रत्वं । कटुत्वं । पित्तनाशित्वं । शुक्रवर्द्धकत्वं ।
रसायनत्वं । वलकारित्वं । दिव्यौषधिपरत्वं । इति
राजनिर्घण्टः ॥
“आकाशवल्ली तु बुधैः कथितामरवल्ली ।
खवल्ली ग्राहिणी तित्ता पिच्छलाद्यामयापहा ॥
तुवराधिकरी हृद्या पित्तक्षेपामनाशिनौ” ।
इति भावप्रकाशः ॥